

Chứng đạo: NGÔI LỜI

Tác giả: Mục Sư Phan Thanh Bình

Retyped by: Oneway Media

Con người với bộ óc có khả năng suy tưởng. Con người cũng có cái lưỡi cùng cả bộ phận phát âm kỳ diệu để diễn tả tư tưởng. Lời nói là âm thanh của tư tưởng, là hình ảnh của ý tưởng. Thêm âm điệu vào lời nói thành lời hát, và:

Tiếng hát trong như nước ngọc tuyền
Êm như hơi gió thoảng cung tiên
Cao như thông vượt, buồn như liễu
Nước lặng, mây ngừng, ta đứng yên.

Thế Lữ

Thêm mắm muối, hờn giận vào lời nói thì:

Rau răm hái ngọn còn tươi
Lắng nghe anh nói mấy lời mà cay
Rau răm hái ngọn héo sàu
Nghe lời em nói mà đau đớn lòng.

Ca dao

Vài nhà tâm lý học dự phỏng rằng: mỗi ngày, người ta nói vào khoảng 700 vấn đề, dùng 12.000 câu với 100.000 lời. Một trăm nghìn lời nói mỗi ngày, khiếp thật. Kinh Thánh nói: “các ý tưởng của lòng họ là xấu luôn” (Sáng Thế Ký 6:5), nên Bandwagon than: “đây chúng ta, những con vật biết nói, mà phần lớn nói là để gặm gù lẫn nhau”.

Ôi! Lời nói phát xuất từ con người tội lỗi, khác nào như con dao sắc trên tay kẻ sát nhân. Thánh Gia – cơ đã lên án cái lưỡi, cơ quan ngôn luận như vậy: “cái lưỡi cũng như lửa; ấy là nơi đô hội của tội ác ở giữa các quan thể chúng ta, làm ô uế cả mình, đốt cháy quan thể chúng ta, làm ô uế cả mình, đốt cháy cả đời người, chính mình nó đã bị lửa địa ngục đốt cháy. Hết thầy loài muôn thú, chim chóc, sâu bọ, loài dưới biển đều trị phục được và đã bị loài người trị phục rồi; nhưng cái lưỡi, không ai trị phục được nó, ấy là một vật dữ người ta không thể hãm dẹp được: đầy đầy những chất độc giết người (Gia cơ 3;6-8).

Ý thức được tầm quan trọng của lời nói, Francois de Salle khuyên ta nói ít: “nói ít không phải là ít nói, mà là đừng nói những điều vô ích”. Plutarque rất thận trọng trong lời nói vì ông đã kinh nghiệm “lắm khi lời nói ra như lưỡi gươm ngược mũi về phía mình”. Ca dao ta có câu: “xây chân còn đỡ, xây lời hết đỡ”. Và Joubert dè dặt: “phải dùng lời nói như dùng tiền bạc”, tất nhiên là lối chi tiền bạc của anh nhà nghèo.

Đức Chúa Trời đã dựng nên con người có hai tai để thu nhận tiếng nói và chỉ có một miệng để phát ra tiếng nói. Như vậy là chúng ta phải nghe nhiều hơn là được nói. Không biết có nhà tâm lý học nào đã ước chừng được số lời người ta phải nghe mỗi ngày. Thôi, cứ tạm nhân hai số lời người ta được nói để thành số lời phải nghe, thì vào khoảng hai trăm nghìn lời phải nghe mỗi ngày. Nghe mệt.

Trong hai trăm nghìn lời phải nghe, thì không biết bao nhiêu lời nên nghe và nên ghi nhận. Không biết bao giờ các khoa học gia mới chế được máy lọc âm thanh gắn vào... tai để loại

bỏ những lời không đáng được thu nhận, như máy lọc âm thanh gắn vào máy ghi âm để loại bỏ những âm thanh không đáng được ghi. Ngày nào máy đó được phát minh, các thuốc trị đau đầu và an thần hết cơ phát đạt như hiện nay.

Chúng ta đang sống trong một xã hội lắm lời lại thiếu chân thật trong lời nói. Kinh Thánh nói: “lòng người ta là dối trá hơn mọi vật và rất xấu xa, ai có thể biết được?” (Giê – rê – mi 17:9). Lòng dối trá thì làm sao có lời nói chân thật được. Nguyên tổng thống Nguyễn Văn Thiệu đã nói: “đừng tin những gì cộng sản nói, hãy nhìn những gì cộng sản làm”. Thật ra nói một đằng làm một nẻo là “tật” chung của con người. Nói vậy mà kỳ thực không phải vậy. Trên chính trường, người ta phải nghiên cứu các lời tuyên bố của chính khách vì nó có tính chất “nói đi cũng phải, nói lại cũng dễ nghe”, “nói xuôi cũng được, nói ngược cũng xuôi” để tìm cho ra sự thật nào đó trong lời nói. “Khẩu phật, tâm xà” là thường tình. “Bề ngoài thơn thớt nói cười, bề trong nham hiểm giết người không dao” thì nhan nhản. Để rồi lời nói tốt cũng bị nghi, lời chân thật cũng bị ngờ. Con người ta đã mệt trí vì nghe, lại bất an vì ngờ.

Ngày nay, người ta dùng ký hiệu, chữ nghĩa để ghi lời nói, dùng kỹ thuật ghi âm để ghi giọng nói, dùng làn sóng trong không gian để chuyển lời nói. Nhưng người ta không có cách nào chụp hình lời nói. Người ta có thể nghe lời nói nhưng không thể thấy lời nói. Nhưng Lời Đức Chúa Trời thì người ta có thể nghe và thấy được. Lời Đức Chúa Trời thành hình ở giữa nhân thể. Lời Đức Chúa Trời là chính Chúa Jesus, Ngài là Ngôi Lời.

Theo Sáng Thế Ký đoạn một, chúng ta biết cả vũ trụ này dựng nên bởi LỜI PHÁN CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI. Kinh Thánh chép: “Đức Chúa Trời phán rằng: phải có sự sáng; thì có sự sáng... Đức Chúa Trời lại phán rằng: phải có khoảng không... Ngài làm nên khoảng không... Đức Chúa Trời phán rằng: phải có các vì sáng trong khoảng không trên trời.. Đức Chúa Trời lại phán rằng: nước phải sanh các vật sống cho nhiều... Đức Chúa Trời lại phán rằng: đất phải sanh các vật sống tùy theo loại, tức súc vật, côn trùng và thú rừng”. Đến khi tạo dựng con người, Đức Chúa Trời cũng phán rằng: “chúng ta hãy làm nên loài người như hình ta và theo tượng ta”. Nên con người có ý tưởng và lời nói như Đức Chúa Trời. Cái đặc ân, cái khả năng thiên phú ấy con người tận tình sử dụng. Trước khi phạm tội, con người sử dụng lời nói để tương giao trò chuyện với Đức Chúa Trời và với nhau. Nhưng sau khi con người phạm tội, thì lời nói là vũ khí của con người nói phạm thượng cùng Đức Chúa Trời và nói nghịch với nhau.

Sau khi loài người phạm tội, lời phán đầu tiên của Đức Chúa Trời với con người là “ngươi ở đâu?” (Sáng Thế Ký 3:9). Từ đó, và trải qua các thời đại, Đức Chúa Trời vẫn dùng Lời Ngài để tỏ cho con người biết địa vị hư mất của cả nhân loại. Đức Chúa Trời vẫn dùng Lời Ngài để tỏ cho con người biết lòng yêu thương của Ngài đối với con người. Đức Chúa Trời vẫn dùng Lời Ngài để dạy con người biết cách trở lại với Ngài. Kinh Thánh chép: “đời xưa, Đức Chúa Trời đã dùng các đấng tiên tri phán dạy tỏ phụ cúng ta nhiều lần, nhiều cách, rồi đến những ngày sau rốt này, Ngài phán dạy chúng ta bởi Con Ngài” (Hê – bơ – rơ 1:1). Chúa Giê – xu là lời Đức Chúa Trời thành hình. Kinh Thánh chép thời kỳ tiền tại của Chúa Giê – xu và sự hiện diện của Ngài nơi trần thế như vậy: “ban đầu có Ngôi Lời, Ngôi Lời ở cùng Đức Chúa Trời, và Ngôi Lời là Đức Chúa Trời... Ngôi Lời đã trở nên xác thịt ở giữa chúng ta đầy ơn và chân lý; chúng ta ngắm xem sự vinh hiển của Ngài, thật như vinh hiển của Con Một để từ nơi Cha” (Giăng 1:1,

14). Chúa Giê – xu là lời phán của Đức CHÚA Trời trực tiếp đến con người. CHÍNH Chúa Giê – xu cũng tự chứng rằng: “Ta là an – pha và ô – mê – ga” (Khải Huyền 22:13). An – pha là chữ đầu và ô – mê – ga là chữ cuối trong bộ chữ Hy Lạp. Ngài là toàn bộ chữ để rao nên lời. Trong tiếng Hy Lạp có hai chữ chỉ về lời nói là “lalia” và “logos”. “lalia” là lời nói, là sự phát âm. “Logos” là lời nói có suy nghĩ, lời nói với. Chúa Giê – xu là Ngôi Lời, là “logos”, là Lời nói của Đức Chúa Trời nói với chúng tôi và quý vị rằng: “vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian (có quý vị) đến nỗi đã ban Con Một của Ngài (Chúa Giê – xu), hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời” (Giăng 3:16). Chúa Giê – xu là Ngôi Lời, Ngài kêu gọi trực tiếp quý vị rằng: “hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng ta, ta sẽ cho các ngươi được yên nghỉ” (Ma – thi – ơ 11:28). Quý vị có nghe tiếng Ngài phán không? Hãy đáp lại lời phán của Ngài ngay hôm nay. Hãy tiếp nhận lời Ngài. Hãy tiếp nhận chính Ngài. Ngài là Ngôi Lời.

Kính thưa quý vị là cơ đốc nhân. Chúng ta hãnh diện có Cứu Chúa đang sống trong chúng ta. Phải. Ngài là Ngôi Lời nên Ngài muốn “lời ta ở trong các ngươi” (Giăng 15:7). Khi chúng ta từ chối lắng nghe lời Ngài, chúng ta không đọc Kinh Thánh, chúng ta đã làm cho Đấng có danh hiệu Ngôi Lời thành “Chúa câm”. Ngài không nói được gì với chúng ta. Bắt đầu hôm nay, hãy để riêng một thì giờ nào đó trong ngày đọc Kinh Thánh. Hãy để Chúa nói với chúng ta qua Lời Ngài. Hãy lắng nghe tiếng phán Ngài. Hãy để Lời Ngài sống và hành động trong chúng ta. Chúng ta hãy nói về Ngài và tốt hơn hết để Ngài nói qua môi miệng chúng ta với mọi người.

Ngài là “logos”. Hãy để Chúa nói với chúng ta. Ngài là Ngôi Lời.